

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/141/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219752
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812219752.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09. októbra 2013, č.k. 15C/253/2012-45, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa vo veci samej, zamietol návrh na prerušenie konania a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 125 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 1.655,91 Eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pretože tento nerozhodol o jeho žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní EX 11911/2009 v zákonom stanovenej lehote, čo malo za následok zbytočné prieskumy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa, pričom márnym plynutím času nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného. Navrhovateľ pred vykonaním prvého pojednávania vo veci samej doručil súdu dňa 9.10.2013 návrh na zrušenie pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania. Návrh zdôvodnil tým, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Prievidza nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci a dôsledkom tejto sťažnosti bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného pojednávaním veci. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania súd rozhodol na pojednávaní dňa 09.10.2013 tak, že návrh zamietol. Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyklúčení zákonného sudcu, pričom zákonný

súdca je takýmto rozhodnutím viazaný. V ďalšom rozhodnutí po právnej stránke odôvodnil súd prvého stupňa ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) a ustanoveniami § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Založil ho najmä na skutkovom základe vyplývajúcom z pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15Er/2466/2009. Z uvedeného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 27.11.2009. Exekučným titulom na základe ktorého mala byť exekúcia vykonávaná bol Rozsudok rozhodcovského súdu. Súd prvého stupňa dňa 17.12.2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie úverovej zmluvy uzavretej s povinnou pre posúdenie, či rozhodcovský rozsudok nezáväzuje na plnenie, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Výzva bola na vedomie zaslaná aj oprávnenému. Súdny exekútor ani oprávnený na výzvu súdu nereagovali. Súd prvého stupňa uznesením č.k 15Er/2466/2009-10 zo dňa 19.02.2010 žiadosť o udelenie poverenia zamietol z dôvodu nepreskúmateľnosti exekučného titulu. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.04.2010. Ďalším uznesením č.k. 15Er/2466/2009-16 zo dňa 21.06.2011 súd prvého stupňa exekučné konanie zastavil, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 28.06.2012. Ďalej konštatoval súd prvého stupňa, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011 platila uvedená právna úprava s tým, že lehota na vydanie poverenia neplatila ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 01.06.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v platnom znení. Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 144/2010 Z.z. teda s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pokiaľ ide o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. V zmysle uvedenej jednoznačnej právnej úpravy po 01.06.2011 neexistovala v exekučnom konaní žiadna zákonná lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pokiaľ išlo o rozhodcovské rozsudky. Súd prvého stupňa však zastáva názor, že i pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k horeuvedeným zákonom, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Súd prvého stupňa prisvedčuje správnosti argumentácie odporcu, že ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. V tomto smere je argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že rozhodcovské rozsudky do 01.06.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, a teda sa na ne nevzťahovalo vyňatie lehoty na vydanie poverenia, účelová. Navrhovateľ ani v exekučných konaniach nikdy nespochyboval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod citované ustanovenie Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu vychádzajúc z výslovného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v ktoromkoľvek znení, prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Pokiaľ teda navrhovateľ považuje za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučných konaniach, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15 -dňovej lehote, je toto tvrdenie nepravdivé, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravuje. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, ktorú navrhovateľ uplatňuje a táto má predstavovať účelne vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutia o nej, považuje súd tento nárok za neopodstatnený. Zároveň uplatňuje nemajetkovú ujmu v peniazoch z rovnakých dôvodov ako v konaniach, kde namietal oneskorené rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora, pretože márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že dôjde k vymoženiu pohľadávky, ďalej k vyvolaniu rizík, že dôjde k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného a najmä vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá a je potrebné uskutočniť náhradu exekučného titulu. V tejto súvislosti súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup súdu pri posudzovaní a rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nepreukázal existenciu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súdu neplynula lehota na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, pretože táto plynie len pri udelení poverenia. Pokiaľ medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia ubehla

dlhšia doba (necelé tri mesiace), súd ju hodnotí ako primeranú a zodpovedajúcu zložitosti posúdenia exekučného titulu. V prejednávanej veci navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní navrhol vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Súd vyzýval súdneho exekútora v lehote 10 dní doručiť súdu zmluvu o úvere, túto výzvu zaslal na vedomie aj oprávnenému. Doloženie úverovej zmluvy podľa výzvy súdu bolo nevyhnutne potrebné pre posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky. Oprávnený úverovú zmluvu neposkytol. Súd prvého stupňa preto uznesením č.k. 15Er/2466/2009 - 10 zo dňa 19.02.2010 žiadosť o udelenie poverenia v celosti zamietol z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodcovského rozsudku a možného rozporu exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.04.2010. Exekučné konanie je ukončené zastavením, a to uznesením z 21.06.2011, právoplatné 28.06.2012. Vychádzajúc z týchto skutkových okolností nemožno v postupe súdu vidieť nesprávny úradný postup. Oprávnený neposkytol súdu základnú súčinnosť, a keďže súdny exekútor postupom podľa § 40 ods. 2 Exekučného poriadku nenavrhol zastavenie exekučného konania, súd musel žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť, keď vychádzal len z obsahu rozhodcovského rozsudku a na štyroch stranách svojho rozhodnutia podrobne uviedol v čom vidí vady exekučného titulu. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia teda došlo po necelých troch mesiacoch a po tom, čo oprávnený neposkytol súdu súčinnosť. Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, a preto ho v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku. Odporca mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania a tento nárok si v konaní aj uplatnil. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že v konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil

sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporca písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne.

Pre rozhodovanie o uplatnenom nároku bolo rozhodujúce jeho vymedzenie v návrhu. Navrhovateľ svoj nárok odvodzoval z tvrdenia že nesprávny úradný postup spočíval v nedodržaní lehoty 15 dní určenej ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. V tomto smere prijal súd prvého stupňa správny právny záver ohľadom lehoty podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ako lehoty stanovenej iba pre rozhodnutie o udelení poverenia a nie aj pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti. Dikcia predmetného ustanovenia je jednoznačná („...do 15 dní poverí...“). Súd prvého stupňa tiež správne konštatoval, že ani rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v lehote po necelých troch mesiacoch od podania žiadosti (ako správne vyhodnotil vykonané dôkazy) nepredstavuje prieťahy v konaní. K tomu odvolací súd dopĺňa, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v lehote necelých troch mesiacov bolo vydané v primeranej lehote aj vzhľadom na potrebu posúdenia plnenia priznaného exekučným titulom z hľadiska kritérií ustanovenia § 45 ods. 1 písm. c) Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, teda či plnenie nie je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo neodporuje dobrým mravom, ako aj s ohľadom na značný nápad žiadostí o výkon rozhodcovských rozsudkov v danom období.

Konštatovaniami súdu prvého stupňa o neexistencii nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia boli v celom rozsahu posúdené tvrdenia navrhovateľa ohľadom dôvodov vzniku uplatnených nárokov, tak ako ich navrhovateľ vymedzil v návrhu. Danosťou nesprávneho úradného postupu z hľadiska nedôvodnej výzvy na predloženie listín, či danosťou nezákonného rozhodnutia z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti nebolo potrebné sa v návrhovom konaní zaoberať, pretože navrhovateľ takéto skutočnosti netvrdil a uplatnený nárok z nich neodvodzoval. Nad rámec návrhu teda súd prvého stupňa konštatoval danosť nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia. Ohľadom danosti takého nesprávneho úradného postupu a takého nezákonného rozhodnutia, na ktorých bol uplatnený nárok založený však, súd prvého stupňa správne konštatoval, že dané nie sú. Už na tomto zistení mohol

súd prvého stupňa založiť svoje zamietavé rozhodnutie bez toho, aby nad rámec návrhu skúmal iné, netvrdené predpoklady vzniku škody a následne sa zaoberal otázkou preukázania tvrdenej škody.

Pri posudzovaní predpokladov vzniku škody tvrdených v návrhu a uvedených vyššie (nedodržanie lehoty podľa § 44 ods. 2 EP a úplný meritórny prieskum exekučného titulu) sa súd prvého stupňa nedopustil žiadneho pochybenia vytýkaného v odvolaní. K otázke správnosti právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 6 ods. 1 Zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci možno odkázať na odôvodnenie uvedené vyššie. Rovnako v uvedených otázkach prijal z vykonaných dôkazov správne skutkové zistenia (§205 ods. 2 písm. d) O.s.p.), keď stavu zodpovedajúcemu exekučnému spisu zistil časový sled úkonov exekučného konania, dôvod zrušenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ako aj spôsob konečného rozhodnutia o uvedenej žiadosti. Čo sa týka odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c) a f), navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne navrhované dôkazy, ktoré súd prvého stupňa nemal vykonať v otázke predpokladov vzniku škody a ani žiadne konkrétne ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v otázke predpokladov vzniku škody neboli doteraz uplatnené. Pritom iba vo vzťahu ku konkrétnym v odvolaní uvedeným skutočnostiam a dôkazom možno posudzovať danosť uvedených odvolacích dôvodov, a pretože navrhovateľ v otázke predpokladov vzniku škody žiadne ďalšie skutočnosti a navrhované či ďalšie dôkazy v odvolaní neuviedol, neboli ani odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c) a f) uplatnené dôvody.

Z dôvodov vyššie uvedených boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa. Vzhľadom na neexistenciu navrhovateľom tvrdených predpokladov uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy bolo napadnuté rozhodnutie vo výroku vecne správne, i keď bolo súdom prvého stupňa založené aj na nepreukázaní škody, ktorou sa však súd prvého stupňa zaoberal nadbytočne.

Odvolací súd nezistil ani danosť navrhovateľom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a), teda vady konania uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p.

V konaní pred súdom prvého stupňa nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) tým, že by súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Tento postup súdu prvého stupňa bol dôvodný na základe § 101 ods. 2 O.s.p., pretože dôvody, pre ktoré žiadal navrhovateľ odročenie pojednávania nemožno považovať za dôležité. To, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť na pojednávaní ním vedenom, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným O.s.p. a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Nariadením pojednávania umožnil súd prvého stupňa navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod (viď vyššie), nie je nerealizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania navrhovateľa. Nemôže byť preto na ťarchu napadnutého rozhodnutia.

Nariadením pojednávania súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, preto neobstoja odvolacie námietky navrhovateľa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Ako bolo uvedené, navrhovateľ bez ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky a pokiaľ sa jedná o znalecký posudok o výške škody, bol by takýto dôkaz nadbytočný aj

pokiaľ by bol procesne prípustný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka samotnej výšky škody bezpredmetná.

Opodstatnený nie je ani odvolací dôvod spočívajúci v rozhodovaní vylúčeného sudcu. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.11.2012 pod sp.zn. 19NcC/610/2012-13, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Miriam Kohútová, PhD., nie je vylúčená z prejednania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Navrhovateľ nedôvodne namieta dôsledky okolností ako neuskutočnenie pojednávania, nevyjadrenie sa odporcu k návrhu, nevyčkanie právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania, pretože k týmto situáciám v danom konaní nedošlo.

Rovnako odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemá navrhovateľom vytýkané vady, keďže súd prvého stupňa riadne zdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom od podania žiadosti o udelenie poverenia nepredstavuje nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prieťahoch v konaní a prečo exekučný titul nezakladá nezákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené nebola zistená danosť uplatnených odvolacích dôvodov a napadnuté rozhodnutie bolo preto krajským súdom potvrdené.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.